

عقل پند دده تامو موشه

نقلِ هزارگی

شماره ۱۸

عقل پند دده تامو موشه

نقلِ آزارگی

شماره ۱۸

دَ نامِ خُدایِ که جانِ مِیدیه

قلمه دَ نوشتو توانِ مِیدیه

عقل پند دده تامو موشه

یگِ مَرَدِ بے عقل بُود که خاتُونِ هوشیارِ دشتِ - خاتُونِ

شی هر چی پند مِیدد، او سرچپه شی ره مَوکد.

یگِ روز او دَ دریا جان

شُشتو رفت و کالایِ خُو

ره دُور لُچ کد؛ او دَرَو

جان خُو ره موشُشت که

کالایِ شی ره دُوز بُرد.

وختیکه جان شی شُشته

شُد، دِید که کالای شی نیسته. اُو شیوه سَرَبله
 سَرگَرِدو می گشت، دَزُو وَخْت دِید که یگ جنازه ره از
 بُلونشی دَقَبِرستو مُوبَره. یگره خیز کده از لائِه بِلِه
 جنازه بنامِ ازی که استغی (از تَغی) آسته گِرِفْت که
 خود خُو ره پُوٹ کُنه. مردُم گُفت: ”ای آدم جنازه
 کَش آسته! مُرده ره ناگور کده کَفَن شی ره مُوبَره.“
 مردُم اُو ره خُو خُو زِد. دَ اُونجی لَب لَب جَوَجَو تا

شام مَند. وختیکه

شو شُد خانِه خُو

رَفْت و خاتون شی

ازو پُرسید: ”بچی

ایقس دیر کدی؟“

اُو گُفت: ”تُو از آل

ازمه خَبر نَدَری.

امروز مره مردم زده بکن مره بُور کد- "خاتون شی
گفت: "تو چیز کار کدودی؟" او کار خوره نقل
کد- خاتون شی گفت: "مردم جنازه ره که دید،
مُوگه 'خدا بیامورزه- خدا بلده شمو صبر بديه-"
پس او از خاتون خوياد گرفت: «خدا بیامورزه-» و
«خدا بلده شمو صبر بديه-»

یگ روز وختیکه دَ قریه گُذر کد، دید که دَ اُونجی
 جَمَجَمَک آسته. نَقْلِ خاتُون شی دَ یاد شی آمد. دَ
 خانه که بیری بُود رفته گُفت: ”خُدا بیامورزه. خُدا
 بَلدِه شُمو صبر بِدیه. ” مَرَدُم گُفت: ”ای مردِ بَدَنَمُود
 بَد مُوکنه؛ شادی مونه دَ غَم تَبَدیل مونه. ” مَرَدُم
 جَم شُدِه اُو ره تَی سوڠه و تَی لَغه کد و تمام جان شی
 ره سیاه سوزله کد.

اُو مردک خود خُو
 ره لَقَنده لَقَنده دَ
 خانه خُو رَسَند.
 خاتُون شی گُفت:
 ”اِمَرِه تُو ره چیز
 کد؟ ” اُو سَرِ خاتُون

خُو قار شُدِه گُفت: ”هر کس دَ گَبِ خاتُو مُوکنه اَزُو

کده بد نیسته. " بعد ازو کار خو ره نقل کد. خاتون شی فامید که د اونیجی توی بوده. خاتون شی گفت: "او

نادو، اونیجی توی بوده! مردم د توی کومک موکنه، تبریک موگیه. " ای مردکه از خاتون خو «کومک» و «تبریک» ره یاد گرفت.

یگ روز او د دشت رفت و دید که دو باچه منه خو جنگ کده. ای مردک دیونه د شان خود خو میخواست که قد ازو آر دو باچه کومک کنه. آر دوی شی ره تی چپاک و تی موش کد، گی اوی شی ره میزد، گی ای شی ره. دزو وخت آته و آبه و قومای آر دو باچه خبر شد. اونا دویده دویده آمد گفت: " چیز خبر آسته. ای آر دو باچه ره بچی میزنی؟ " او مردک گفت: " ما قد ازی آر دو باچه کومک موکنم. اونا

سَر شى قار شُد و اُو مَرِدِکِه رِه خوب تى سوٲه و تى
مُشت کد و تمام شى رِه دَلدَرغُو کد۔

اُو مَرِدک د خانِه خُو اَمَد و قد خائُون خُو جِگر خُونى
کده گُفت: ”اى مَرْدُم کومک کدونه نَمُو فامه۔ ما قد
باچه هاى شى کومک کدُم، مَرِه زده لَب لَب کد۔“
خائُون شى گُفت: ”اُو مَرِدکِ ساده، تُو بچکيچاى
مَرْدُمه زدى۔ مَرْدُم بے ازو ام تُو رِه مِيَزَد۔“ خائُون
شى گُفت: ”اُو ساده! دُو نَفَر که مَنِه خُو جَنگ کد،
مَرْدُم مِينگچى موشنه۔ ’خيره خيره‘ مُوگيه۔ مَنِه شى
دَر مِييه، اونا رِه سِيوا مُوکنه۔“

اُو مَرِدکِ بے عقل از خائُون خُو اَمَرِه «خيره خيره» رِه
ياد گِرِفت۔ يگ وختِ دِيگِه اى مَرِدکِ دِيونه وختِيکه
دَکوه پَسِ گُو مورِه، مِينگرِه که دُو دَنه بُوغِه گُو مَنِه
خُو جَنگ مُوکنه۔ اى مَرِدکِ مورِه که اُو آر دُو رِه

سیوا کُنه. اوخته مَنه شی دَر مییه و مُوگیه:

”خیره خیره، سلام سلام. مَنه خُو جنگ نَکُنید. چیز
خَبره که جنگ مُوکنید؟” مگم آر دُو بُوغه مَی خورده
میزنه و مردکه ره چَل مُوکنه، دَ اندازه که شاخای
شی سَر دَ سَر مُوشنه. امُو گپ راسه که مُوگیه:
”آدمِ بَد از پند نَموشه” و ”کُهنه از پیوند
نَموشه.”

امی راس آسته که «عقلِ خاتو مردکی نَدَره.»

ترتیب کُننده: الحاج سید اصغر عادلی

۱۳۹۰ \ ۱۲ \ ۳۱

مشخصاتِ کتاب

نامِ کتاب: عقلِ پند دَدَه تامو موشه

چاپ کُننده: مؤسسہ سواد آموزی و فرهنگی آزرگی

تعدادِ چاپ: ۵۰۰

تاریخِ چاپ: ۲۰۱۴ \ ۱۳۹۳

نوبتِ چاپ: بارِ دوّم

Book information:

Book Title: The wisdom of others will soon be finished
Publisher: Hazaragi Literacy & Culture Organization
Printed: 500
Date: 1393 AH / 2014 CE
Edition: 2nd printing

Title: (pic 16 Haz. logo good.eps)
Creator: Adobe Illustrator(R) 8.0
CreationDate: (2/17/01) (7:32 AM)
CreationDate: (2/17/01) (7:32 AM)

مؤسسہ سواد آموزی و فرهنگی آزرگی